

Lipsă nr 12

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Const. Vasilache, Erou al Muncii Socialiste,
lucrează în contul anului 2002

Desen de E. ARNO

— Nene Vasilache, nene Vasilache!!! Conform calendarului e rindul meu!!!

urzica

ANUL VII ★ Nr. 24 (148) ★ 31 DECEMBRIE 1955 ★ 16 PAGINI • 75 BANI

Cu respect

Tovarășilor directori ai întreprinderilor „Dezrobirea”, produse zaharoase, Orașul Stalin; „F. C. Gh. Gheorghiu-Dej” - București; „13 Decembrie” - ulei București; „Vinalcool” - București; „Vitrometan” - sticlă Medias; „Piscicola” - Tulcea.

Știm, știm. O să ne întrebați, surprinși, despre rostul acestui „Cu respect” colectiv. „Dacă am greșit”, o să spuneiți dumneavoastră, „e firesc să fim criticați fiecare pe „contul lui”, nu așa laolaltă!” Și veți continua: „E nedrept să răspundem unul de greșelile celuilalt”. „Eu, de pildă, o să ne reproșez directorul de la „Dezrobirea”, am îndeplinit planul înainte de termen și înțeleg să „răspund” eu de treaba asta și nicidecum directorul de la „F. C. Gh. Gheorghiu-Dej”. Ce amestec are el în realizarea planului „Dezrobirii”? Nici unul!”

Sîntem întru totul de părerea dumneavoastră. El are un amestec numai în depășirea planului fabricii sale. Ehe!, și ce depășire! Și ce mai produse fabrică întreprinderea condusă de el! Rochii și taloare minunate (întrebați soțiile dumneavoastră), costume, pardesie de toate culorile, haine cu căptușeală bine cusută, și paltoane cu nasturi care rămîn la locul lor chiar și după ce cobori din tramvai. Bravo întreprindere!

V-aș pune nota „foarte bine”,
Acesta-i calificativul.

Grozaă stofă-îmbrăcămintea!
Grozaă stofă colectivul!

El, dar ne-am luat cu vorba și nu v-am destăinuit lucrul de căpetenie: de ce v-am strîns aici.

V-am adunat, iubiiți tovarăși, în această rubrică, ne lertaji de îngheșuală, pentru a vă critica... de bine! E propriu termenul? Dacă nu e, să folosim alt termen; „pentru a vă felicita!” Zimbiți neîncrezători! Da,

firește. De obicei revista noastră nu felicită. Critică. Avem simțul critic foarte dezvoltat cînd e vorba de... alții.

Se găsesc oameni cărora le place să fie popularizați. Și totuși, cînd îi popularizăm noi, se aprind! Foc și pară se fac.

Stăruim ca de data aceasta, cel puțin dumneavoastră, să vă aprindeți cu întirziere. Să citiți întâi articolul. Apoi dacă o să mai fie cazul, dumneavoastră o să vă faceți foc și pară, iar noi o să ne facem autocritica...

Ne-am gîndit, dragi tovarăși, să vă felicităm și să întindem, acum, de Anul Nou, o masă mare, îmbelșugată, iar voi să fiți invitații noștri. Asupra meniului nu ne-am hotărît încă. Ajutați-ne. Noi, deocamdată, am încercat felurile mincăruri. Am gustat, de pildă, o salată, tovarășe director al fabricii de ulei „13 Decembrie”, o salată preparată cu uleiul produs de întreprinderea pe care o conduceți. Ne-a plăcut nespun de mult. Nu știm dacă a fost ulei de floarea-soarelui, de soia sau de dovleac. Atît știm: era ulei peste plan.

Și atunci vă felicităm pentru că:

Oricum ai sta și ai socote
Aceeasi e deducția:
Cu atît ulei, pîi nu se poate
Să scrii te producția!

Dar să ne continuăm meniul. Cu dulciurile nu vom avea necazuri. Întreprinderea „Dezrobirea” ne scoate din încercătură. Pentru ce tocmai dulciurile „Dezrobirea”? Fiindcă dulciurile astea se aseamănă cu uleiul de mai înainte. Parcă-l simțim pe directorul „Dezrobirii” sărînd ca fript: „Ce insinuați? Adică prăjiturile noastre sînt bune pentru... salată? Ce înseamnă asta?”... Și noi o să-i răspundem: asta înseamnă că v-ați pripiț cu supărarea. Alceva am spus noi: că uleiul din București ca și dulciurile din Orașul Stalin și-au depășit planul și s-au depășit pe ele în calitate. Și atunci se impune o concluzie:

„Dezrobirea” la adică
Și-a atins cu bine felul
Nimeni nu poate să zică
Că ne-a dus cu zăhărelul...

Vorba soțiilor noastre: tovarășe director al „Dezrobirii”, aveți o fabrică, o... bomboană!...

Cît despre noi, bărbații, pentru că gusturile noastre sînt altele decît ale femeilor, noi ținem să felicităm din toată inima întreprinderea „Vinalcool” pentru succese și depășirea planului și îi făgăduim (numai să nu aște soțiile noastre) un sprijin efectiv... Nu e ușor lucru să îndeplinești planul la alcool înainte de termen, adică înainte de sfîrșitul lui 1955, fără ca succesul să nu te amețească!

Făcînd planul la spirtoase
Ați strigat ce la festin:
- Pofti veni mîi 56!
Și-a spus 56: VIN!

Să sperăm, v-am amintit și mai sus, că asemenea succese n-o să vă îmbete. De altfel voi sînteți obișnuiți cu succesele „tari”. E limpede, așadar, că în 1956, nici strădaniile și nici sticlele nu vor fi deșarte...

Dragi tovarăși, dar vinul fără sticlă e ca apa fără căldare (apropierea între vin și apă e cu totul întîmplătoare). Se cuvine de aceea să pomenim și de întreprinderea fruntașă

Noului Cincinal

Sorocoa,

Virela,

Să trăiești,

Să înfloresci,

Vinuri dragi să ne plănuiești,

Tot mai mare sărîndele,

Mai bogate sărîndele,

Mîndre holidays să crească,

Pacea vesnică să domnească,

Munca dură să rădească,

Omul să se înfrățască

Între un cînt și o veselie,

Tot mai bine să ne fie

la ani!

Și la multe ani!

urzica

„Vitrometan”, producătoare de sticle de șampanie, de sticle de lichior, sticle de spirt, damigene, pahare, mă rog, toată „trusa” necesară, precum și alte nenumărate obiecte de sticlă. Cantitate și calitate!... Ehe!, iubiiți tovarăși de la „Vitrometan”, dacă am putea petrece revelionul în mijlocul dumneavoastră am fi tare fericiți! Dar, cine știe, poate că așa se va și petrece:

Și-o să ciocnim cu bot paharul
Pe rișd, nici unul să nu scape
Și-o să-l ciocnim fără de grișă
Că-i lucru bun și n-o să crape...

Dar uite că ne-am luat din nou cu vorba, și, din nou, am dat uitării masa pe care dorim s-o întîndem de Anul Nou. Pe lista de bucate sînt trecute deocamdată uleiul, dulciurile și vinul. Pentru un ospăț e totuși prea puțin. Să mai comandăm, de pildă, și cîteva specialități de pește. Întreprinderea „Piscicola” e gata să ne sară în... farfurii, și să ne dea o mînă de... pești. Cu atîta pescărie peste plan, nu ne surprinde. Doriți crap?... Nu? De ce? Pentru că are prea multe oase și-l consumați cu emoție? Preferați atunci nisetrul? Nu? De ce? Pentru că n-are oase și-l consumați fără nici o emoție? Mă rog, „Piscicola” vă oferă și alte specialități. Vă veți declara satisfăcuți. Singurii nemulțumiți de succesele și depășirile „Piscicolei” sînt peștii... Din fiecare familie lipsesc cîte trei, patru membri. Mulți dintre peștii de altfel, aduși la desperare și apoi la magazi, au încercat să-și pună capăt zilelor, aruncîndu-se în valuri. Au fost salvați însă de năvoadele bravelor pescari!

S-ar cuveni să continuăm meniul. Multe, foarte multe întreprinderi ar merita pe drept cuvînt să participe la ospățul nostru. Nu ne îngăduie spațiul. E greu să adunăm în frunțași în numai cîteva coloane. Noi îi știm și ne gîndim și la cei despre care n-am pomenit aici.

Îi știm și îi felicităm din toată inima, urîndu-le spor la muncă. Și să nu ajungă în coloanele revistei noastre decît la anul, și tot în numărul de Anul Nou.

Cu adevărat respect,
„URZICA”

Desen de A. POCH

MOȘ GERILĂ:
- Trebuie să mă antrenez serios; cu fiecare an ce trece sacul cu daruri devine mai greu!

UN REVELION BUCLUCAȘ

ianuarie

Oricât de mărunț ar părea la cea dintâi vedere, oricât de neînsemnată s-ar dovedi, e totuși o problemă. Și sînt destui oameni, frămîntați de această întrebare care pretinde un răspuns, o rezolvare. Ea se naște cu cîteva zile înaintea despărțirii noastre de anul vechi, și dispăre fără urme odată cu el.

Ați ghicit peșemne despre ce este vorba; problema revelionului.

- Unde-l petrecem?
- Pe cine invităm?
- Ce servim?
- N-am scăpat din vedere vreunul din lista cu invitații?
Întrebări, întrebări, întrebări.

În familia Axinte, revelionul se găsește în a treia zi de furtunoase discuții. Pînă azi la prînz a fost organizat, scrabat și mutat de două ori la ei acasă, de trei ori la diferiți prieteni, o dată la restaurant, apoi din nou acasă, și, în sfîrșit, la o rudă din provincie. S-au alicătuț patru feluri de menuri: „lux I”, „lux II”, „elegant” și „treacă-meargă”. Sandu Axinte, soțul, a optat pentru meniul „treacă-meargă”; ea, Florica, a înclinat spre „lux II”, dar nu la ea acasă. După aceea au hotărît să se distreze, mai curînd, la teatru. Două ore s-au odihnit după-amiază, apoi dezbatăterile au reînceput cu o și mai mare vigoare. Au urmărit sub toate aspectele problema, au cîntărit cu grijă avantajele, le-au scăzut din suma totală a dezavantajelor, și, în incheiere, Sandu Axinte, frînt sub greutatea celor trei zile pline de discuții fără sfîrșit, a tras concluzii definitive, în fața auditoriului format din soția lui.

- Draga mea, înscriserile la cuvînt s-au încheiat. De altfel nu m-aș mai simți în putere să continui. Anul acesta revelionul îl serbăm acasă la noi. O sumă de obligații ne cer acest sacrificiu. De fiecare dată, la fiecare 31 decembrie, am fost invitații altora. Acum e rîndul nostru.

Între două suspine prelungi, izvorite din străfundul inimii, Florica, neconvinsă încă deplin asupra necesității acestei măsuri organizatorice, sintetiză lapidar sarcinile care îi revin:

- Deranj, alergătură, pregătiri, aragaz, cioburi, zarvă, of...
- Oî e concluzia, draga mea. Iar amestecul expunerea cu concluziile.

Retezînd apoi scurt aerul, cu arătătorul, semn care se voia înțeles: „am terminat comentariile”, Sandu saltă din fotoliu și măsură cu pași mari camera.

- Păcat de cei doi curcani și de purcel murmură Florica.
- Nu te necăji. Organizăm revelionul chiar în camera asta. Fără gălăgie, fără hărmlale. Într-un cerc foarte intim și plăcut. Cinci-șase prieteni cel mult.

- Și colega mea de birou.
- De ce? Nu-i mai potrivit într-un cerc foarte intim?

de I. AVIAN

- Pe mama, Sandule, în orice caz o invit.

- Nu, draga mea. Ne-am înțeles doar; un cerc intim și plăcut...

Sandu se opri în dreptul soției sale și îi cuprinse dragăstos umerii.

- Și acum, Florico, la datorie! Direcția, cele patru puncte cardinale: bucatărie, cămară, bufet și aragaz! Tu comandantul, eu executantul.

- Dacă o fi nevoie te chem într-ajutor, blîugi Florica, nemulțumită de perspectivele citorva zile puse în slujba artei culinare!

Și o zbughi la bucatărie...

Sandu se apropie de telefon. Formează un număr:

- Alo... aici Sandu Axinte... Alo... Antoane, tu ești? Dragul meu, să-ți transmit o comunicare foarte importantă: de Anul Nou ești invitatul nostru... Neapărat... Doar cîteva prieteni, nu mai mult... Florica? E entuziasmată!... Cum? Ai o obligație față de cineva?... Știu eu?... În sfîrșit... vino cu ei, dacă nu se poate altfel... Deși

e strict intim... La revedere, Antoane, la revedere...

Sandu Axinte așază blînișor receptorul în furcă, intră tiptil în bucatărie să-i împărtășească soției primele impresii ale primei invitații lansate. Florica era numai urechi, ochi și... albuș de ouă.

La ei acasă, Anton a lăsat la rîndul său receptorul jos, dar numai pentru o secundă. În secunda următoare îl ridică iar, îl lipi de ureche și făcu un număr:

- Alo... dați-mi-l pe Mircea... Tu ești, Mircea? Da-mărate... Am venit să mi te-nvît... Revelionul asta îl petrecem împreună... La un prieten... Cum?... Imposibil, scumpul meu, e strict intim... De ce?... Bine, scumpule, dacă-mi pui condiții, capitulez... Să vîină... mă rog, dacă-i cunoști tu, invită-l... La mulți ani, Mirceo...

Mircea a format și el un număr de telefon:

- Alo... Casa Vasile Preda?... Cu Vasile... Urgent... Să trăiești, Vasilică... Nu, nu! O singură clipă te rețin: refuzi, respingi orice altă invitație, pentru că în noaptea de Anul Nou mergi cu mine... Ce te privește unde?... Strict intim... De ce?... Bine, bine, firește... Cheamă-l, dacă-i băiat vesel... Sigur... Evident... Obligațiile sînt obligații... O persoană în plus nu e mare lucru... Să ne vedem sănătoși.

Așa cum desigur ați băgat de seamă, Vasile pe lingă telefon mai are, la rîndul său, și unele obligații. Într-adevăr ce poate fi mai ușor decît să formezi un număr din cinci cifre, și ce poate fi mai plăcut decît să poțtești un prieten la revelionul altuia?

- Alo!... Georgică? Aici Vasile... Am nimerit la țanc. Mîera teamă să nu fi plecat... Georgică dulce, scurt, rapid și telegrafic, iată subiectul: de revelion ești invitatul meu... Ești trecut pe listă... O să fie tare plăcut... Cadru strict intim... Da, da, sigur, mai e vorbă? Dacă-ți face ție plăcere, poțtește-l și pe el... de ce nu? O dată pe an e Anul Nou. Cu bine, dragă, cu bine.

Georgică, pildă de prietenie devotată și dezinteresată, alcătui, tacticos, un alt număr:

- Alo!... Casa Axinte?... Chiar tu în persoană, Sandule? O veste bună; Sandule, de revelion ești invitatul meu... Ce facee?... Aveai de gînd să organizezi revelionul la ține acasă? Ce-ți trebuie belele? Vii cu mine... O să fie foarte, foarte plăcut... Dacă-ai anunțat doar o singură persoană, telefonează-i și spune-i că-l con-

tramandat... c-ai lăsat pe altă dată... Atunci mergem împreună, ne-am înțeles. Strict intim... Noroc și să trăiești!

Surprins, Sandu scăpă receptorul din mînă. Nu știa: să se bucure sau să regrete? Apoi, treptat, fața prinse să i se lumineze și un zîmbet îi înflori în colțul gurii. „E totuși mai bine așa”, chibzui el. Și dădu buzna în bucatărie.

- Florico, Florico! Lasă rațele în coteș. Și curcanii! Lasă-i să trăiască! O să mîncăm rațele altora. Sîntem invitați în altă parte!

În culmea fericirii, Florica trînti jos farfuria cu albuș și îl îmbrățișă cu pasiune pe Sandu.

- În sfîrșit, am scăpat și anul acesta.

Sandu se desprinse încetîșor din brațele soției, făcu un salt peste balta cu albuș, și se repezi la telefon:

- Alo!... Antoane!... Antonel dragă, nu te supăra... a intervenit un fapt neprevăzut... revelionul de la noi s-a distrămat. Nu mai are loc... Sper să nu-ți fi încurcat socotelile prea mult... Am primit chiar acum o invitație stăruitoare din partea cuiva... mi-a fost peste puțință să refuz... Încă o dată te rog să nu îți supărat. Am avut cele mai bune intenții... Cu alt prilej... la revedere, Antoane!

Dezamăgît, Anton comunică știrea funebră bunului său prieten Mircea. Mircea, dezamăgît și el, transmise în clipa următoare neplăcuta veste lui Vasile. Vasile lui Georgică. Pe Georgică, schimbarea asta neprevăzută-l-a distrus sufletește. Mai găsi, totuși, puterea și curajul să-i înștîlînzeze pe Sandu Axinte...

Sandu primi lovitura demn, asemenea unui erou antic. Bucuria întipărită cu cîteva minute mai înainte pe fața lui lăasă locul unei hotărîri energice!

- Florico, nu te necăji Florico! Rațele și curcanii noștri sînt totuși mai gustoși! Și purcelul! Și cele 15 sticle cu vin! Și o să prepari și vreo trei torte. Revelionul la care trebuia să mergem nu mai are loc... Nu-i nimic... Așadar, tot la noi îl facem...

Și, solemn, o strînse la pieptul său. Deznădăjduită, Florica se plecă și cu lingurița strînse ce se mai putea aduna din balta cu albuș... Sandu, puțin palid, formă iar numărul de telefon al lui Anton:

- Alo, Antoane! O veste mare... revelionul îl organizăm totuși la noi... așa cum am hotărît la început... vîi neapărat... același cadru intim... Florica e în plin asalt! Patru rațe, doi curcani, un purcel, trei torte, 15 sticle cu Odobești... Zalăfet mare... Te aștept și la mulți ani!

Și telefoanele zbrîntiră din nou vesele în lungul circuitului. Anton - Mircea - Vasile - Georgică și... Și devotatul prieten Georgică făcu iar legătura cu Sandu:

- Alo, Sandule! Aici Georgică! Dragul meu, revelionul va avea totuși loc... Invitația rămîne valabilă... Mergem neapărat... Ne-a-pă-rat!... O să fie ceva teribil... A pregătît fraterul patru rațe, doi curcani, un purcel, trei torte, 15 sticle cu Odobești... Și cel puțin 20 de invitați... Alo!... Alo!... Alo!... Cine-i acolo? Tu ești, Florico?... Cum?... Lui Sandu i s-a făcut rău?... Ce ghinion fantastic!... Și eu tocmai îl invitaseam la un revelion formidabil... La un frater... Patru rațe, doi curcani, un purcel, trei torte, 15 sticle cu vin, vreo 25 de invitați... Alo!... Alo!... De ce nu răspunzi? Alo!... Ce-a fost bufnitura asta?... Alo!... Cine e?... O rudă?... Cum? Li s-a făcut rău la amîndoi?... Aoleu! Ce păcat...

Cum am făcut cunoștință cu regele...

de GEORGE CIUDAN

Nu știu dacă regii sînt înțelepți, dar știu că au inimă mică. Uite, atîta: citu-i negru sub unghie. Poate nici atîta. Nu te încontra dumneata cu mine, nu zi ba, că acum îți aduc mărturie. Dumneata ai cunoscut, de cînd trăiești pe lumea asta, vreun rege? Aha, numa' din cărți, numa' din poze. Bine, omul lui dumnezeu, apoi de ce nu mă rogi ca să-ți povestesc cum s-a purtat regele cu mine, cînd i-am dat o mină de ajutor? Că de nu eram eu și boii lui cumnatu-meu, ce trăiește într-un sat de lângă Săvirșin, cît era el de rege, rămînea cu automobilul stricat în mijlocul pădurii, și cu drăguța neastîmpărată și nemulțămîită că o prinde sara în pustietate.

Ca să pricepi, fă bine și lasă-mă să îți povestesc de la capătul firului. Șezi frumos pe laviță, umple-ți pipa cu duhan și ascultă.

Într-o vară primesc eu scrisoare de la fratele Săvituții mele, care, cum îți-am spus,

e însurat într-un sat de lângă Săvirșin. Zicea cumnatu-meu în scrisoare s-o las pe Săvituța cu cîrda iar eu să mă duc să lucrul la pohoc, să car lemne din pădure cu boii lui, ca să mai scot și eu un bănuț. M-am sfătuit cu Săvituța, i-am dat cîrda în primire, am lăsat-o în văduvie pentru o lună de zile, m-am suit în tren și nu m-am oprit pînă la Săvirșin. De aici m-am dus pe picioare pînă la cumnatu-meu. A doua zi, mi-am pus pita și clisa în traistă, am înjugat boii și am făcut drum către pohocul din Săvirșin. La pohoc, lume peștrîț: țărani și neguțători, domni și ofițeri. Nu știu cine din adunătură zice tare:

- Vine regele!

Ofițerii au stat smîrnă, neguțătorii și-au scos pălăriile și și-au tocmît nădragii pe burtă. Toți erau fericiți de parcă i-ar fi prins pe dumnezeu de picior. Numa' țărani tăceau năcăjiți. Da' și ei și-au scos pălăriile de paie și se uitau în pămînt, ca omul ce așteaptă să treacă un ceas greu. Eu m-am purtat ca cei de sama mea, ca țărani.

Cînd trecu regele cu automobilul prin fața noastră, am făcut un pas înainte ca să-i văd chipul. N-am văzut cine știe ce, că mai erau în automobil două cocoane. Nu știu cum se îmbracă regii, da' ăsta era împănat la cap și la umeri numa' cu fir de aur. După ce a trecut automobilul, am luat poala cămeșii și mi-am astupat nasul că venea un miros de parfum domnesc pe care noi, țărani, nu-l puteam suferi din pricina mașelor noastre ce nu erau sătule.

Mi-am văzut eu de treabă și am mînat boii către pădure. Carul gol iar eu în fruntea boilor, fluterînd de dragul verii

frumoase. Din urmă mă ajunse un om. Venise cu niște treburi la Săvirșin și acum făcea cale-ntoarsă către casă. L-am măsurat bine, din cap pînă-n picioare. Se vedea om așezat și cînstit. Toalele cîrpite și uitătura tristă îmi spuneau că-i om sărac, așa că am vorbit cu el de la inimă la inimă.

- De ce a venit regele la Săvirșin? îl întreb eu.

- Cum, nu știi? Aici are castelul. Ahăă, ce castel!

- Oare o fi bogat?

- Putred.

- Oare dacă-i ceri bani, îți dă?

- Îți dă. Da' numa' într-un fel. Dacă is cu el mai multe cocoane. Atunci îți dă. Dacă e numa' una, te lingi pe buze.

- Altminteri, zici că nu-ți dă?

- Nu!... Ba, stai, îți mai dă într-un fel: dacă-i beat.

Omul s-a uitat la mine cu bănuțală.

- Da' de ce mă-ntrebi dumneata toate astea?

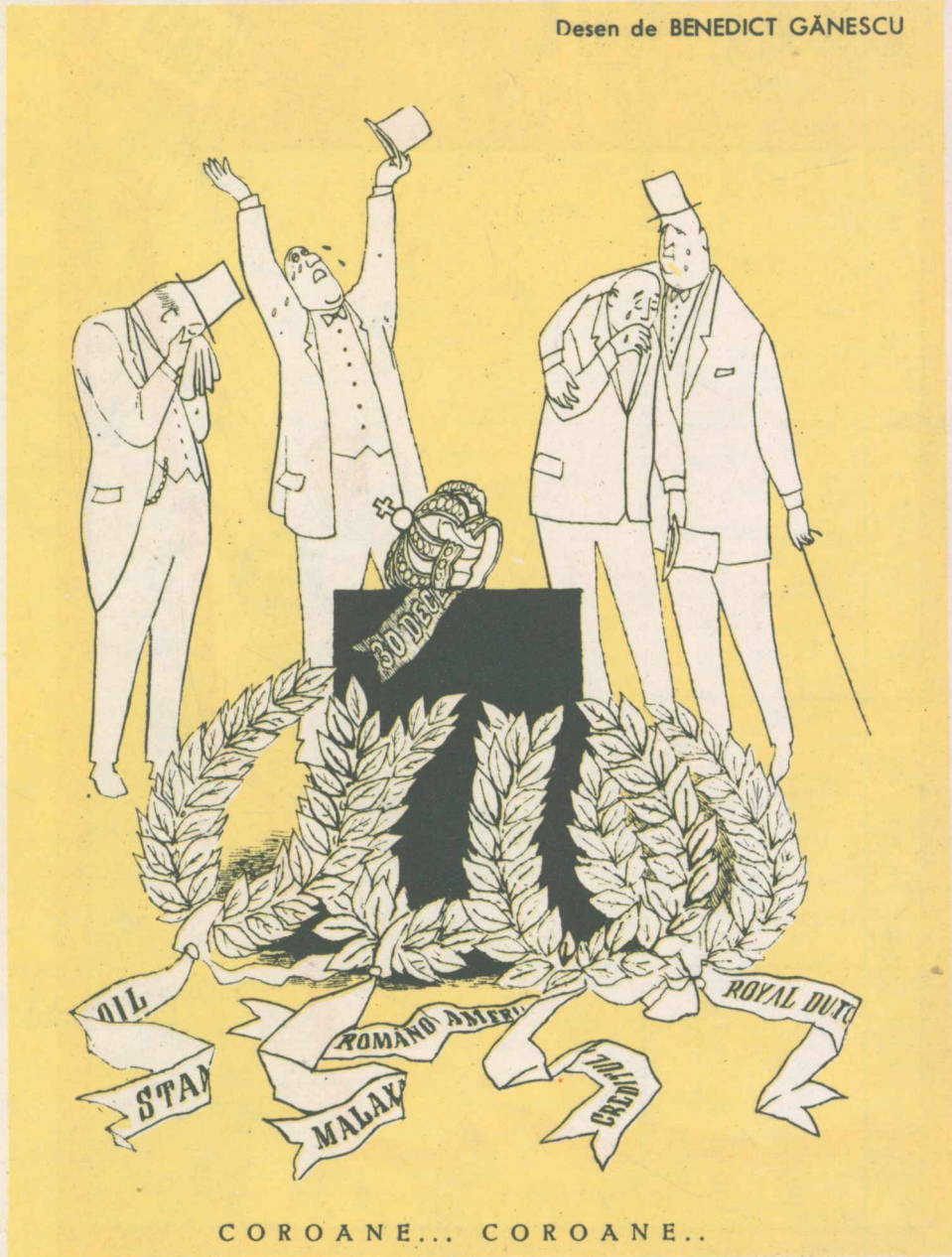
LA MASA DE ANUL NOU

PURCELUL: - E prima dată cînd îl văd la față pe tov. agent veterinar!

Desen de A. LUCACI

Desen de BENEDICT GĂNESCU

- Așa, ca să știi și eu cum e un rege.
Am mai mers noi împreună vreme de un pătrar de ceas și ortacul meu de drum îmi întinse mina, spunându-mi că o ia pe altă cale. Când s-a despărțit de mine, mi-a făcut și el o întrebare:

- Da' dumneata unde te duci cu carul?
- La pădure, car lemne la cohoc.
- Te-ai băgat slugă la rege?
- Cum vine asta?
- Cît vezi cu ochii, toată pădurea e a lui.
Nu m-am bucurat, da' tot ziceam în gîndul meu: poți să știi? Pînă la urmă, poate tot o să mă cinstească regele cu niște bani.

Am lucrat eu cu boii de luni dimineața pînă sîmbătă sara, cînd am primit plata pentru lucrul ce l-am făcut într-o săptămîină. Da' cînd am numărat banii, n-am avut bucurie mare. Am scos mîncarea boilor, iar cu banii ce mi-au rămas am cumpărat o catrină pentru Săvituța mea. Tot e mai bine cu un pic, decît cu nimic. Așa că, în săptămîina ce a venit, iară m-am dus să lucru la pădure. Vremea s-a făcut și mai frumoasă și țî-era mai mare dragul să auzi cum veselesc păsările pădurea. Da' într-o joi, așa cătră amurg, în inima pădurii, ce crezi că-mi văd ochii? Un automobil. Stătea la marginea drumului cu două roți intrate în șanț. Ziceam cătră mine: Mă, să știi că asta o fi regele! Ajung eu în dreptul automobilului, îmi scot pălăria și dau binețe. Și iară zic cătră mine: Asta nu-l regele, că-l în țoale țivile, nu-l îmbrăcat în fir de aur. Și văd numa' o cocoană cu părul roșu. Nu-l regele. Cînd mă gîndeam așa, numa' ce-l aud pe domnu':

- Mă, romînule, mi s-a stricat automobilul. Nu vrei să mi-l duci cu boii pînă la șosea?

- Cum să nu, domnule dragă! Stai o țîrucă. Mîntenaș prind boii și înainte de asfințitul soarelui ai să fii la șosea.

Cînd boii trăgeau automobilul, mi-am făcut și eu socoteala ca omul năcăjit. N-avui noroc să pice regele, da' pică un domn. Nicl pe asta nu-l blîng eu. Cred că e plin de bani, ca toți domnii ce umblă cu automobilul.

Ajung eu cu boii, cu domnul și cu cocoana la șosea. Dezleg boii și aștept cîntea din partea domnului, că doar nu l-am cărat de dragul lui tată-su.

- Să trăiești, omule! Îți mulțumesc!
N-am înțeles prea bine ce-a zis domnu', că băgai de seamă că la vorbă-l cam fonfăit, de ziceai că are găluște-n gură. După mulțămire, băgă mina în buzunar și scoase niște bani de hîrtie nou-nouți. Mi-i întinse și plecă cu cocoana cătră gară. Băgai banii la chimir și m-am bucurat de norocul ce mi-a ieșit în cale. Mai stătui o țîrucă să răsufle boii. Ia să număr eu banii ce mi i-a dat domnu', că de bucurie n-am văzut ce-am băgat la chimir. Da' cînd gătai cu numărătoarea, prinse să fiarbă mînia în mine. Cu banii ce mi i-a dat domnu' puteam să-mi cumpăr un pachet de duhan țărănesc. De ciudă începui să strig:

- Hei, domnule, zgîrcit te-a mai făcut mînta! Te cărai de pomană. Tare ești zgîrcie brînză. Parc-ai fi regele...
Nu știu dacă m-a auzit domnu', că se depărtase, da' o muliere ce trecu pe lîngă mine mă trase de mîneacă, plină de înfricoșare.

- Tac! Tac! că te mîneacă pușcăria!
- Da' de ce? Cît mi-am pierdut vremea cu automobilul lui, căram un car de lemne...
- E regele, omule! Ce țî s-a urît cu binele? Cocoana aia e drăguța lui.
N-am mai zis nimic că mi-a fost frică de piele, dar tot mi-a părut rău că n-am speriat boii. Poate că s-ar fi dus dracului automobilul peste lemne și peste prăpastie, iar regelui i-ar fi cîntat diecii la căpătîi.

Ce spui dumneata? M-ar fi dat puținii lui iubitori pe mina legii? Da' ce crezi dumneata că rumînul e prost? La judecată aș fi dat vina pe boii.

Felicitări

Tov. Pintilie Victor, zidar, șantierul Vatra Luminoasă - București.

Tov. Lăbuneț Valeriu oțelar la C. S. Huneș doara.

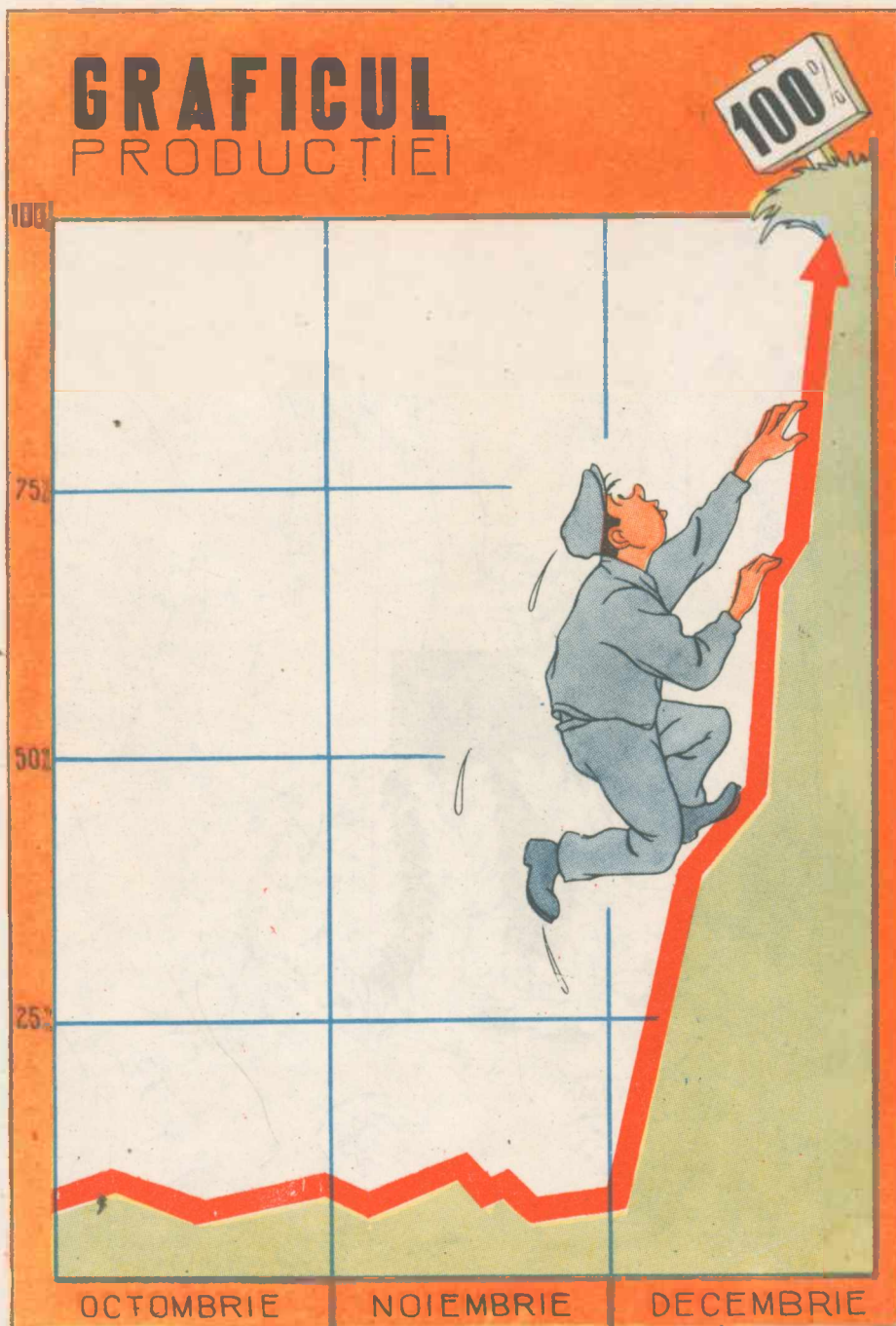
Prietenii atît ar orea să-ți spună:
Ani buni și fericiți să porți pe umeri,
De mulți ce-or fi să nu mai știi să-i numeri
Iar cu „Urzica” să duci... casă bună.

Îți dorm în acest tel
Să fii tot același faur
Să ai mîna tot de aur
Și poînța de... oțel

Tov. strungar Mihălcescu Mircea, fruntaș la fabrica „Gheorghe Apostol”-Galăț, depășește norma cu 700 la sută.

Toarășe strungar, să ne trăiești!
„Urzica” îți trimite o urare:
De-acum mereu în ea să te găsești
Cu numele doar în... felicitare.

- Of! Speram să meargă mai ușor!!

Desen de NICOLAESCU NIC

„Aho, aho, copii și frați,
Stați puțin și nu mînați!”
E urarea cea străbună,
Dar noi știm una mai bună
Care nu-ncepe cu „Stați,
Stați puțin și nu mînați!”
Că noi nu mai vrem să stăm,
Și de aia vă urăm:
„Aho, aho, copii și frați,
Nu mai stați! Mereu mînați!
Mînați oiața înainte,
Mai năvalnic, mai fierbinte!”
Asta mi-ește plugușorul.
Mînați pașii, hai cu zorul,
Că s-ațingem oitorul,
Cît mai iute, mîi flăcăi,
Mînați, mîi,
Hăt, hăt...

Ei, dar vezi, urarea nouă,
Chiar dacă vă place voadă
Nu spun toți: „Mînați, mînați!”
Unii spun și: „A-mînați,
Că și noi, unde muncim,
Aminăm, nu ne zoricim,
Aminăm în mod curent,
Pînă-n ultimul moment,
Și pe urmă-l dăm asalt,
Cum s-a dat la Podu-Nalt,
Stăm trimestru-ntreg degeaba
Și nu știm ce-i ala graba,
Iar în ultimul minut,
Ne-ntrebăm: - Cest de făcut?”

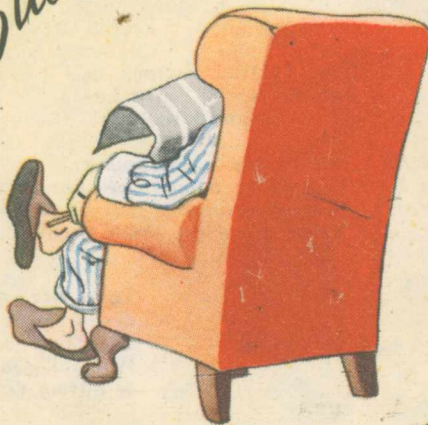
De-ata-am fost cu plugușorul,
Să-l luăm cu bintșorul,
Doar-doar s-o mai îndrepta,
Pe-unul ce lucrează-asa.
Însă măre, vezi mata,
El acasă nu era,
Era doar familia,
Ce mereu mi-și-l ruga,
Îl ruga prin telefon:
- „Măre, hai că-l rebelton
Ne e foame! Hai degrabă!
- Stați! Mai am puțină treabă!
- Nae, hai că dau salata!
- Doar trei nituri și sint gata!
- Nae, stntem la triptură!
- Eu sint încă la sudură...
- Hai, că „56” vine!
- Să m-aștepte și pe mine...”

Felicitări

DESENATE DE

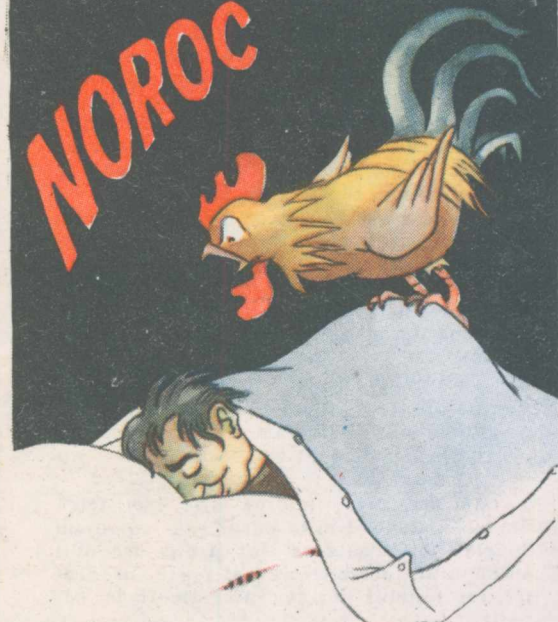
a. PİK

Succes în viață!

(și legătură cu ea)

NOROC

(fără întârziere)

u g u s o r u l

Aminat-l, măi, flăcăi,
Mai stați, măi!
Hăi, hăi!...

Și-am mai fost de a ura
Unula care vorbea,
Și vorbea, și tot vorbea
De trei ore și ceva:
- „Aho, aho, copii și frați,
Verșoare și cumnați,
Stați puțin și nu mâncați
Și cușintul mi-ascultați!
Să petrecem, că-i normal,
Însă nu superficial!
Știu că 56 oine,
Dar e principial? E bine?”

.....
Și vorbea, vorbea,
Lumea că ofta,
Și cu jind privea,
Privea la sarma,
Privea la friptură,
Și el da din gură,
Privea la plăcinte,
Și el da-nainte...
Privea cu dorință,
El, ca la sedință:
- „Nu beți, nu mâncați,
Cî analizați,
C-am și eu un gust,
Să petrecem just!
Cînd la masă stați,
Nu mai întrebați,
Că-nseamnă, măi frați,
Că polemizați!”

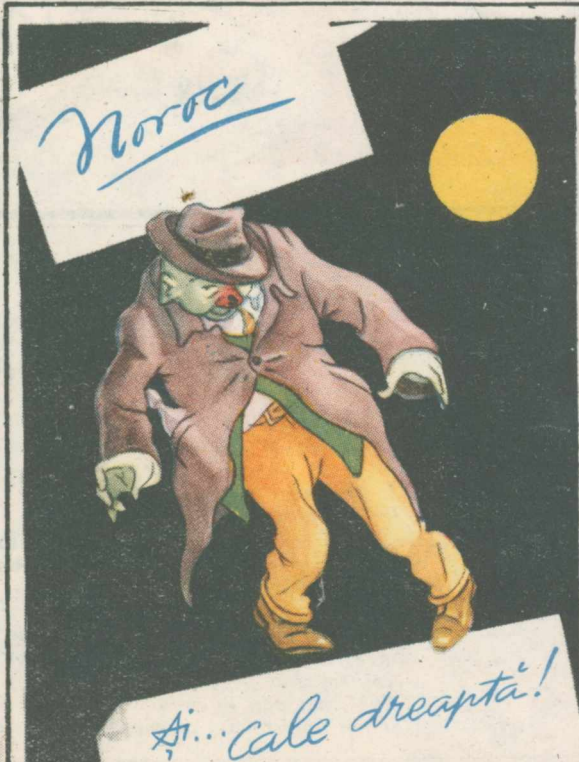
.....
Și a tot vorbit,
De ne-am plăcutit,
Unii au fugit,
Alții-au așteptat,
Anul Nou venea,
El nu se oprea
Și atuncea noi,
Cîte unul-doi,
Prinserăm a lua,
Mai cite-o sarma,
Mai pe la friptură,
Că el da din gură,
Mai pe la plăcinte,
Că el da-nainte.

.....
Ei, și hăi, în zori,

Pe la cîntători,
Cînd s-a îndurat
Și a încheiat,
Căta la plăcinte:
- „Mi-ați luat-o-nainte!
Nu v-ați îndurat,
Ca să-mi fi lăsat
Una doar, de gust!
Măi flăcăi, nu-i just!
Ce-ați făcut, flăcăi?”
- „Ce să facem, măi?
Am mîncat...”
Hăi, hăi!...

Și-am urat noi și-altuia
Ce-Anul Nou întîmpla
Nu în casă, că-i banal,
Cîl serba la Tribunal...
Și tot ca și el erau
Și alții care așteptau.
Iar aproful le striga:
- „Măi, copii și frați,
Care divorțați,
Rîndul l-așteptați
Și cuminte stați!
Voi, mindri viteji,
Ce cătați prilej
Soața s-o lăsați
Și să o schimbați,
Ba că-i prea tăcută,
Ba că-i prea limbută,
Ba că-i prea slăbută,
Ba că-i prea grăsută,
Ba-i risipitoare,
Ba prea strîngătoare,
Că-i prea elegantă,
Sau altă parlanță:
Că nu e de lume,

Că nu știe glume,
Ba că-i prea așa,
Ba altminterea...
Măi, fii obiectiv!
Nu căta motiu
C-o săajungi mata
Măre, de-i schimba
Să o vezi și pe-asta:
Anul și nevesta...
Înapoi, hăi, hăi...
Acasă, flăcăi!”
Mînați măi, hăi, hăi!...
Și-aruncați-napoi
Cum zărlim și noi
Toate cele rele,
Să scăpăm de ele,
Și de birocrati,
Și de îngîmfati,
Și de ciubucari,
Și de panglicari,
Calomniatori,
(Măistri scamatori)
Că prind un tînar
Și-l tac armăsar,
Hăi să-i îndreptăm,
Hăi să-i transformăm...
Îndreptarăm doi?
Adu-i între noi!
Îndreptarăm trei?
Adu-i și pe el!
Să tot numărăm
Pe cîți îndreptăm,
Să urăm fierbinte:
- Cel mulți înainte!
La mulți ani, flăcăi,
Mînați, măi,
Hăi, hăi!...

Basme pentru cei mici PE ÎNTELESUL CELOR MARI

Frumoasa adormită

Albă ca zăpada și cei 7 pitici

...SI CE SPUI ACASĂ CÎND
VII NOAPTEA TIRZIU ?

IN FIECARE NOAPTE
ALTĂ POVEȘTE !

1001 de nopți

CE VRETI SA FACI ?
ARE 37 LAPICIOR SI NU VREA SA
PROBEZE DECIT 35

Cenușăreasa

Tândărică
CAP DE LEMN

NICĂ fără FI

INCĂLTĂM
Scufița

ROBINSON

Răvape

Unul profesor de muzică
cam... învechit

Cînd de eleoi te preocupi
Eu nu-ți pricep metoda peche
Pretinzi să albă toți ureche
Dar nu ezită să le-o cam rupi !

Gr. Lupescu

Unul „intransigent”

Principii, texte, referate,
Cu toate mi te-ai înarmat,
Ești neclintit ca o cetate
Și tot așa de... încluiat.

Unul „literat”

Problemele de fond îl lasă rece,
De fondul de idei n-are habar,
Nu-l la curent, căci timpul și-l petrece
Adulmecînd prin „Fondul Literar”.

C. Arcașu

Radio-magazinului

Repet ce-am spus mereu și-n alte dăți
Aveți un magazin foarte bogat
Și mai ales e bine asortat
Pe la raiionul de antichități.

B. Burlacu

Vinzătorul necinstit
a fost sancționat

Dădea lipsă la cîntar
Sare, zahăr, unt sau peste...
Azi, trecînd pe-açolo iar,
Nu-l mai văd la galantar
Și mă bucur că... „lipsește”...

Uneori, jucăriile pentru
copii sînt urite

Educația, măt fată,
Nu dă voie să se bată :
Ca să-i sperii pe copii
Cumpără-le jucării.

Angajamentul birocratilor,
de Anul Nou.

Mii de cereri, referate,
Cer o muncă de titan !
Le vom rezolva pe toate...
La anu' și la mulți ani !

Unul ospătar, la 1 ianuarie

În mod curent, pe notele de plată
El data zilei mi-aduna mereu,
Însă la-am „păcălit” de astă dată,
Că mi-a luat în plus numai... 1 leu.

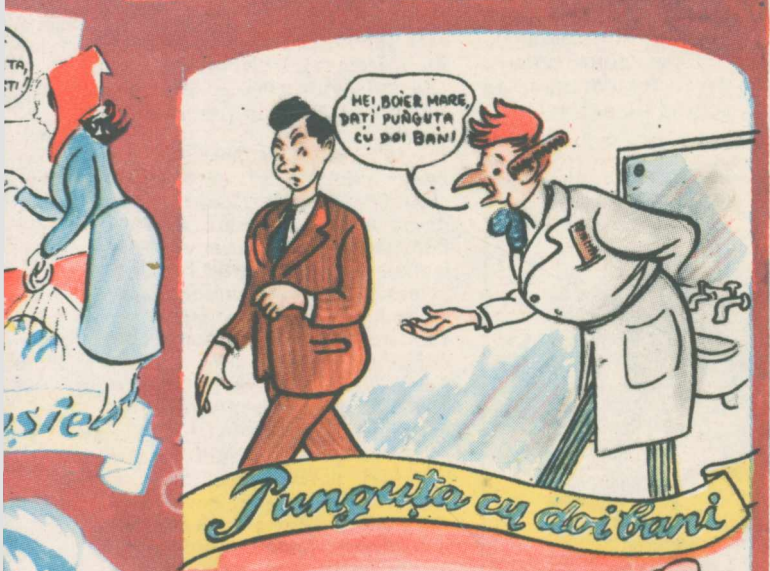
D. Galleceanu

Un
di
Stil
Care
Cînd
Nu s

Un m
Nu-l

La d
Că-i
Așa
...Atu

Trimise de cititori:

care, cu multă gălăgie își dau
angajamente, pe care nu le țin
rbul cu găina
confirmă plata
dăcește seara
dimineața.

Vasile Huțu

năcelar necinstit

r are noechite gesturi:

să dea rest, da-n schimb
dă resturi.

director

delăsarea nu incupe
strins, pe toți, îndeaproape
um își lina secretara
înd o conduce-acasă, seara.

A. Vasile

Unui „bulevardist”

Mi-ai spus, prioind extaziat
La un platou cu maioneză:
- Vai, cit ulei s-a consumat
C-aveam o lună pentru freză.

Unui servil

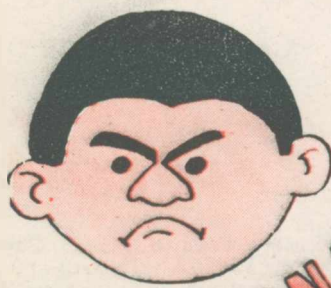
Tu, către șef, la masa noastră
În mod solemn ai cupintat:
- În 56 am intrat
Cu aprobarea dumneavoastră.

Mircea Mithăescu

Urare unui birocrat

Eu îți urez, atunci când cumperi pîine
Să-ți spună oinzătorul: „Vino miine”,
Sau când aștepti la rînd la Aprozar
Să-ți se pună plasa la dosar.

Ioan Mărculescu

UN PERSONAJ SCHIMBAT

de ȘTEFAN HORIA

Am scris un mic roman sau o nuvelă mare. Vedeți că mă fereșc să spun: o mare nuvelă. Deci, o nuvelă... mai mare. Tocmai potrivită - ca dimensiune - pentru un volumaș drăguț într-una din colecțiile editurii... dar, lasă, că se bănuie care editură. Și, cum spuneam, am prezentat micul roman sau marea nuvelă respectivei redacții editoriale. Au trecut, așa, vreo șase luni - fusese vorba de o urgență! - cînd iată că primesc o scrisorică: „Vă invităm să discutați cu noi manuscrisul, etc. etc. etc...” Bun! Îi dau drumul, gîndesc! Și la ora și în ziua stabilită, iată-mă luînd loc în fața omului menit să transforme un simplu manuscris într-o carte.

- Tovarășe, începe el cu o voce caldă și plăcut modulată, secția noastră a citit lucrarea dumitale și a ajuns la următoarea concluzie: e o nuvelă interesantă... e scrisă cu măiestrie... e o temă de mare actualitate... dar!

Și începe să mi se plîngă, de parcă ar fi în joc însuși prestigiul său. Personajul negativ nu e realizat. E o simplă lichea... E superficial... Și ar trebui să fie de o „profundă perfidie”... E... e... dar cum nu mai e? E oricum... și ar trebui să fie orice altceva... Sau cel puțin să conducă intriga cu totul altfel decît o conduce... și nu o realizează. (Ei, licheaua, nu eu, autorul).

- Bine, spun, dar dumneavoastră vreți cu totul alt roman!

Șeful secției ridică din umeri, cu o privire înduioșătoare.

- Ce să-i facem? Păreră secției!

Îmi iau cartea acasă, mă frămînt, mă consult cu colegii de meserie... La urma urmei, se pot scrie și variante. Gîndesc, concep, înnod, conturez un nou tip de personaj negativ, fac note, scriu cite un pasaj...

Au trecut alte șase luni. Noua mea nuvelă e gata. Personajul meu e un ticălos, intriga lui e perfidă, acțiunile lui sînt puternice și perfect plauzibile. Mă duc la editură.

- Cu tovarășul...

- Nu mai lucrează la noi! Lăsați, însă, manuscrisul aci, pentru că secția a fost reorganizată și acum... avem tovarășul unui și unu! Plus referenți externi! În două săptămîni stăm de vorbă!

- Bine, dar tovarășul... cunoștea... de la bun început...

- N-ai grijă, tovarășe... Opera trăiește prin valoarea ei intrinsecă... Prin noul și veridicul pe care-l aduce... prin... prin...

Ce mai-ncolo încoace, m-a convins. Marea mea nuvelă - sau micul meu roman - trăiește prin el însuși... nu prin prezența unui, sau a altui tovarăș din secția nu știu cărei edituri.

Plec cu inima ușoară și mă laud tuturor: nuvela mea va fi de data aceasta opera unui autor, nu a unui redactor de editură! Și revin în timpul prescriis.

Omul meu mă așteaptă cu o mină gravă.

- Tovarășe, începe el, nuvela dumitale e interesantă și noi avem mare nevoie de ea... dar! Personajul dumitale negativ e o bestie... E total deumanizat. Nu poate exista... Un astfel de tip n-ar putea fi în sinul unui colectiv nici o săptămîină... Dumneata nu cunoști viața... Eh, dacă ar fi o licheuță, colo, ar mai merge... Licheaua se fofilează... se gudură... se... se... Mă rog, păreră secției! Dar un asemenea nemernic e prea mult pentru tema dumitale... Da! O lichea e într-adevăr un personaj plauzibil!

Iată manuscrisul cu o expresie feroce.

- Cînd revii cu noua formă? mă întreabă el, alarmat.

- Mîine!

- Păi, ai să poți...?

- Am să pot!

Și fug.

A doua zi îi aduc „noua” formă. În trei zile o citește. În a patra mă cheamă, mă felicită, îmi spune că e tocmai ce trebuie! În zece zile semnăm contract. Dar...

- Iar „dar”?

- Cum ai izbutit atît de repede?

- Secret profesional! răspund, cu un zîmbet enigmatic. Și plec, dar nu mă mai laud nimănui.

Peste alte șase luni mi-apare volumașul. Mă întilnesc cu un prieten.

- Bravo! Ți-am citit cartea. Foarte bună... Știi... că eu îți cunoșc și versiunea a doua... cu „ticălosul”... și versiunea întîi... Asta a treia e mult mai bună.

- Serios?

- Sigur... Nici nu se compară.

- Dar tu unde lucrezi?

- Cum unde? La editură... Sînt referenț... Știi, noi, referenții externi, nu ne-am schimbat.

Monstrul din Denver

de M. EDEL

Mare, vitivă în Denver, Colorado, S. U. A. Tânărul John Gilbert Graham, în vîrstă de 23 de anișori, și-a croit, cît ai clipii din ochi, o celebritate mondială, introducînd în valiza mamei-si, care pleca spre Alaska, o bombă cu dinamită. La două ore după plecare, bomba a făcut explozie, avionul s-a prăbușit de la 3000 metri înălțime și, din grămada de fierărie rămasă, au fost extrase 44 de cadavre.

44 de morți dintr-o lovitură! O crimă *en-gros*!

Că rentabilitatea comerțului *en-gros* este cu mult superioară comerțului *en-détail* e un ce care nu mai trebuie demonstrat. Pînă și cei mai desă-

virșiți ageamii în materie comercială știu că angrosiștilor le iese mai mult dintr-o singură afacere decît detailiștilor din zece. Or, fenomenul este valabil și în materie criminală. De pildă, gangsterul nr. 1, Al. Capone, care n-a fost decît un detaișt, a luptat o viață întreagă pentru ca încreștînd, unul cîte unul, pe răbojul crimelor lui, 38 de cadavre, să-și crolască după mult timp și cu grea stăruință, strălucita lui reputație mondială. Pe cîtă vreme recordul bătut de John Gilbert Graham, cu 44 de cadavre dintr-o lovitură, inclusiv acela al mamei-si, l-a făcut celebru dintr-o dată. Instantaneu, în primele pagini ale gazetelor de

mare tiraj în S. U. A., lacome de senzational, de sînge și de crimă, mura asasinului s-a răsfățat pe larg, în multiple și impresionante poze din față și din profil.

Este foarte adevărat că titlurile de o șchioapă din capul reportajelor care descriau fapta erau brodate pe tema *Monstrul din Denver*, și că textele trădau o violență indignare. Indignare prefăcută însă, pentru că monstruoasa crimă putea stîrni o sinceră indignare oriunde, numai în Denver, Colorado, S.U.A., nu! La baza ei, mobilul ei, era doară Dolarul. M. S. Dolarul, Dolarul-Suveran, Dolarul-Zeu, Dolarul-supermă valoare materială, morală și spirituală.

Iată însă că o monstruoasă crimă morală a fost comisă recent în S.U.A. prin apariția în presă a următoarelor rînduri, datorite unui distins economist, lacheu al supermanilor din Wall Street: „Se ivesc frumoase speranțe la orizont. Inundațiile din Pakistan amenință serios recolta de bumbac din această țară”. Dar în Denver, Colorado, S.U.A., nimeni nu s-a indignat de această monstruoșitate.

Inundațiile, precum se știe, au fost catastrofale. Sute de morți luați de ape, zeci de mii de oameni rămași fără adăpost. La orizontul „frumoaselor speranțe” rînjea o cumplită foamete pentru sute de mii de țărani din Pakistan. Dar patronii economistului, scăpați de primejdia de a fi silii să reducă prețul bumbacului din pricina unei recolte excepțional de bogate, vor încasa supraprofituri de milioane de dolari.

Pentru dolari doară a comis și „Monstrul din Denver” monstruoasa lui crimă. La orizontul frumoaselor lui speranțe se iveau, prin moartea mamei-si, 75.000 dolari „beneficiul net” rezultat dintr-o poliță de asigurare pe viață a defunctei, precum și 150.000 dolari, care urmau să-i pice moștenire.

- Mamei-sa ?...
- Dolari!
- 43 de vieți ?...
- Dolari!
- Femeile și copiii morților?..
- Dolari!
- Cîntea ?... Omenia?
- Morala ?...
- Dolari! Dolari! Dolari!

A trecut o bună bucată de vreme - ca la vreo sută de ani de cînd Charles Dickens i-a zăgrăvit pe idolatrii dolarului în romanul „Martin Chuzzlewit” astfel:

„Toate grijile lor, speranțele lor, iubirile lor, însușirile lor, se topeau parcă în dolari. Omul era cîntărit în dolari, totul se măsura în dolari. Viața era pusă la licitație în dolari”.

„Operația dolar” continuă... Războiul rece... Cursa înarmărilor... Bomba atomică... Dolarii! Este John Gilbert Graham un monstru ?

Fără îndoielă.
Dar nu este singurul monstru din Denver, Colorado, S. U. A.

- Eu plec, fiule. Continuă tu să sparți gheața!

Desen de V. TIMOC

IN LUMINA FAPTELOR

Anexa

- Profestunea dv. ?
- Proprietar.
- Și unde aveți proprietatea ?...
- În lună.

S-ar putea crede că această replică aparține unui... lunatic - ca să nu spunem unul nebun. Dar nu e așa. Într-adevăr, o telegramă din New York dă de știre mapamondului că astrul blond - cum a pandișpanul - cum a scris cândva un poet de inimă albastră - a fost luat în antrepriză și e vîndut, felii, felii pe preț de doi dolari hectarul. „Mai ieftin ca braga!” S-ar putea spune, dacă ar exista braga-n lună. Nu există însă, deocamdată, și aici, pe pămînt, nu e decît Societatea americană *Interplanetary Development Corporation* care și-a însușit satelitul nostru, cu toptanul și cu de la sine putere, și-l vinde cu amănuntul amatorilor de castele, nu în Spania, care nu mai e la modă, ci în lună. Există și președintele societății I.D.C., un anume Robert Toles, care a scos și o broșură de propagandă cu toate informațiile de rigoare: felul terenului, condițiile de plată, etc. etc. În definitiv, dacă supermanii vor să-și anexeze întreg pămîntul, de ce nu și-ar anexa - că e și mult mai lesne - și satelitul lui, luna ?

Alb pe negru

Ziarul *La Libre Belgique*, organul partidului socialist-catolic din Belgia, este tot atît de „liber”, pe cît este de „socialist”. Partidul este liber, de pildă, să se indigneze că mai mulți parlamentari belgieni au plecat la Moscova să discute prieteneste diverse probleme cu sovieticii, dar nu este liber să se indigneze că miniștrii belgieni pleacă la Washington ca să primească ordinele patronilor yankei.

Tot astfel, nu este liber să se indigneze că imensele cantități de uraniu furate poporului congolez iau drumul S.U.A., dar este liber să se indigneze că un hotel de lux rezervat de obicei „...excelențelor interna-

ționale, managerilor trusturilor mondiale și altor înalte fețe” găzduiește niște fețe negre venite din Congo.

Evident, congolezii care își pot permite luxul să tragă la un „palace” din Bruxelles, nu sînt dintre cei ce muncesc în adîncul minelor de uraniu pe salarii de mizerie, ci sînt cozi de topor ale colonialiștilor, care exploatează și ei pe muncitorii întocmai ca și domnii europeni.

Totuși, în suflulețul „liberului” *La Libre Belgique* instinctul de rasă este, se vede, mai puternic și decît instinctul de clasă chiar cînd negrii cu pricina sînt la fel de catolici ca și șeful partidului „socialist-catolic”.

Oare tot din slugărnice față de patronii din S. U. A. provine și acutul acces de rasism al „liberei” *Libre Belgique* ?...

Adio bucurie!

Îl știți pe Monty ?

Nu se poate să nu-l cunoașteți pe acest feroce amator de bombe atomice. E faimosul Field-Marshal, lord Montgomery, șef al statului major al armatei engleze și comandant al trupelor terestre europene N.A.T.O.

Ca urare făcută lumii de ziua Anului Nou 1955, a declarat transfigurat: „Un nou război va fi pentru noi o adevărată sărbătoare... și vom ucide o mulțime de oameni!”

În ajunul anului 1956, însă, l-a cam pierit bucuria. Și, jalnic, îi ghicește omenirii în palmă așa :

„Vremurile de azi sînt grele, dar cei cinci ani care vor veni vor fi mult mai grei decît cei cinci ani care au trecut. Întrevăd schimbări cumplite în natura alianței occidentale. Văd primejdia că anumite țări europene (occidentale, vezi bine) încep să creadă că se pot lipsi de ajutorul și sprijinul S.U.A.”

Și fără acest ajutor și sprijin, curat dezastru, pentru Monty!... Adio război! Adio sărbătoare! Adio bucuria de a ucide o mulțime de oameni!!!

Monty încheie anul cu melancolie... Și totuși omenirea

In S. U. A. se oînd parcele de teren în lună.

INSTRUCȚIUNI

- Deveniți proprietari, vă instalați confortabil, detectați minele și petrolul și apoi cereți urgent intrarea în N. A. T. O.

Desen de FRED GHENĂDESCU

nu-l poate veni în ajutor; mai bine un Monty trist, decît un munte de victime...

Mozaic

Subliniind faptul că criminalii de război naziști reînțorși din U.R.S.S. în Germania occidentală vor primi însemnate despăgubiri (?!) ziarul „*Das Abend Deutschland*” din Hanovra întreabă ce despăgubiri are intenția guvernul din Bonn să acorde victimelor acestor criminali de război ?

Ce întrebare naivă. Dar ce, victimele sau urmașii celor găzduți pot fi făcuți generali în armata N.A.T.O. ?

Pentru a nu fi silit să dea urmare decretului Curții Supreme din Washington, prin care se acordă negrilor intrarea, pînă acum interzisă, în grădinile publice rezervate albilor, orașul Leland, Mississippi, a vîndut toate parcurile unor particulari.

Și le-a vîndut la... alb, nu la negru. Adică pe față, ca să știe și negrii că pînă acum n-aveau voie să intre în parcuri publice iar de acum încolo n-au ce căuta în cele private...

Ministerul englez al afacerilor externe crede în alianța „priceperii tehnice a Occidentului, cu bogăția petroliferă a Orientului Apropiat”.

...Iar cînd arabii nu se lasă convinși de „priceperea tehnică a Occidentului”, ministrul englez al războiului trimite trupe să ocupe terenurile petrolifere, făcînd uz, de arme. Așa cum s-a întimplat deunăzi în oaza Burimi.

Armele sînt, vezi bine, un argument cu mult mai convîngător. Cît despre „alianța” asta, există o fabulă veche, musca la arat. Sau o vorbă veche: „ce-i al meu e al meu și ce-i al tău e tot al meu”... Numai că țările din Orientul Apropiat au băgat de seamă în ultima vreme ce „aproprat” le este „aliatul” și fac ce pot ca să-l îndepărteze... Nu de alta, dar prea și-a aproprat „aliatul” bogățiile Orientului... Așa că vorba ceea: ferește-mă doamne de asemenea aliat, că de administrator mă administrez și singur.

Astă-toamnă au avut loc manevre în Anglia. Nu politice. Alea au loc tot anul. Ci manevre serioase. Militare. Serioase, dar... cu o serioasă notă comică.

Armata engleză neavînd bombe atomice - unchiul Sam nu vrea în ruptul capului să-și dea în dar vreuna - statul major a hotărît înlocuirea teribilei unelte radioactive cu o bombă erzaț. Și s-a fabricat una din trei cilindri umpluți cu o combinație de ulei, benzină, praf de pușcă și grenade fumigene care, explodînd, a făcut mult fum și o mare gălăgie.

După încetarea luptei, la critică, statul major a constatat, solemn, că dacă în locul combinației de mai sus făcea explozie o „atomică” adevărată, exercițiul s-ar fi soldat cu atîția morți, atîția răniți și atîția dispăruți.

Comentariul adaugă însă cu tristețe: „din nefericire atomică n-a fost atomică”.

„Din nefericire”. Ei nu, umorul britanico-atomic e totuși irezistibil.

- Dar, noi sîntem niște pionieri în materie!

Desen de MAJORANA („Vie Nuove” - Roma)

Revelion

MAGAZIN

Atențiune! Atențiune! Invitați și neinvitați. Cînd va bate gongul va fi ora... 1956. Luați loc, dragi cititori, alături de noi, pe aripa bătrînului 1955, să pornim împreună în del din urmă raid al anului care, împovărat de zile, își deapănă din caierul vremii ultimele ore de viață. În călătoria asta, iubiți prieteni, vom colinda locuințe, vom vizita oameni, tot felul de oameni, și vom culege în cel din urmă ceas al despărțirii noastre, fapte, gînduri, întâmplări, năzbîții și, dacă va fi nevoie, vom da și sfaturi, toate acestea înmănunchiate într-un „Revelion-magazin”. Atențiune! Pornim! Gata!... Plutim... Iată! Primul nostru obiectiv: cetățeanul de colo. Îl zărim?... Doarme sau gîndește?... Ssst!... Ne apropiem. Liniște, să nu-l stingherim... Gîndește.

Cugetările unui invitat la și despre un revelion

De ce să organizez revelionul la mine, cînd pot să deranjez pe alții?

De ce să fiu prost crescut și să birfesc laolaltă cu ceilalți gazdele care au organizat revelionul, cînd pot să fiu bine crescut, birfindu-le în gînd?...

De ce cînd se servește tortul și ai primit felia mai mică, o servești, la rîndul tău, foarte amabil, duduind de alături, susținînd că tu mai poți aștepta?

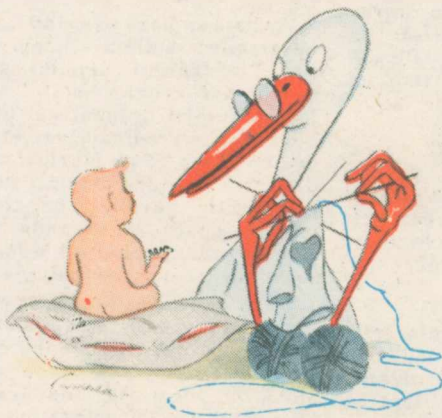
De ce cînd pîzești fața de masă cu vin roșu, tu pari foarte nenorocit, iar gazda indiferentă, cînd de fapt e invers?

De ce se spune „noroc porcesc”? Probabil pentru că nu oricine are norocul să se încălzească iarna la frigare...

De ce cînd stai la masă și ai în față o femeie și o sticlă cu vin, te gîndești în felul următor: dacă ar fi avut vinul vîrstă ei, și ea vîrstă vinului, am fi fost amîndoi mulțumiți.

Ah, cite emoții, cite bucurii și, de ce să ascundem, cite neplăceri nu ne copleșesc în preajmă sau în toi de revelion... Hai să le cunoaștem și noi.

Magazinele de textile și tricotate din Orașul Stalin nu sînt aprovizionate totdeauna cu articole de îmbrăcăminte pentru copii.

- De ce te ostenești să-mi faci hăinuțe? Îmi cumpără mămica cînd ajung acasă!

- Asta s-o crezi tu! N-ai aflat încă cum se aprovizionează unele magazine din Orașul Stalin?

Desen de C. CAZACU

Emoții

Te simți cuprins de emoții atunci...

Cînd venind la revelion în costum nou, gazda îți așează în brațe, să-l admiri, copilășul ei în vîrstă de șase luni.

Cînd gazda servește sardelele și tu bagi de seamă că pînă să-ți vină, ție rîndul, mai sînt patru invitați și trei sardele...

Cînd întinzîndu-te ostenit și mahmur într-un fotoliu, o invitată îți pretinde supărată să-i aduci altă felie de tort pentru că pe felia ei te-ai așezat tu...

Neplăceri

Ah, cit de neplăcut este...

Cînd invitînd la dans pe tînăra din fotoliu, ea se ridică și atunci constăți că e mai înaltă cu un cap decît tine...

Cînd vecinul de masă, care vorbește stropind, ține morțiș să-ți povestească un secret...

Cînd ți se cere batista pentru un joc de societate și tu ai uitat-o acasă...

Cînd în timpul dansului cu o nouă curcerire, bagi de seamă că ți s-a desfăcut șiretul la pantofi, și s-a prins de bareta pantofului ei...

Cînd cu degetele cu care a luat cîteva clipe înainte pateul, vecinul yrea să se convingă de calitatea costumului tău...

Bucurii

Ah, cum te mai bucuri...

Cînd gazda, pofînd invitații la masă, constăți că soția a nimerit între doi bătrîni...

Cînd sandvișurile cu icre negre au fost așezate chiar în dreptul tău...

Cînd răsturnîndu-se o sticlă, vinul curge pe pantalonul Don Juan-ului care-i face curte soției tale...

Iată aici, în această casă, ambii soți se plimbă agitați. Pe fața lor se citește nehotărîre, șovăială. Nu s-au hotărît ce să facă și cu ce să înceapă. Să-i ajutăm noi.

Îndreptar pentru femei

Să invitați la revelion maximum zece persoane pentru că în locuința dumneavoastră n-o să încapă mai mult de patruzeci.

Să atrageți atenția invitaților, de la început, că una din torte ați preparat-o dumneavoastră, iar cealaltă a fost comandată la o mare cofetărie. În funcție de succesul pe care-l va avea o tortă sau alta, vă veți hotărî care e a dumneavoastră și care e de la cofetărie.

Băgați de seamă să nu fie arsă friptura, pentru că de astă dată n-o să fie numai soțul dumneavoastră la masă.

Să nu vă puneți rochia care vă vine cel mai bine. Să aibă și prietenele dumneavoastră un revelion plăcut.

Fiți cu ochii-n patru, ca pisica să nu lingă din vreo farfurie cu mîncare, pentru că la masă, într-un moment de neatenție, se poate să nimeriți chiar dumneavoastră farfuria aceea.

Îndreptar pentru bărbați

Dacă organizați revelionul la dumneavoastră, așteptați pînă o să fie toată lumea adunată la masă și atunci să aduceți vorba așa ca să puteți spune: „Eu, anul trecut, de revelion, m-am îmbolnăvit pentru că am mîncat prea mult”...

Cînd în jurul tău se găsește majoritatea invitaților, să-i spui soției cu glas tare: „Dragă, te-am rugat să-mi amîntești de țigări. Acum ce fac? Debitele sînt închise!”

Explicînd din timp soției că la „periniță” nu e voie să-ți săruti nevasta, evitați explicațiile ulterioare mult mai neplăcute și mai complicate...

Joc de societate pentru bărbați

E plăcut să te distrezi în societate feminină, nu-i așa? Dacă doriți totuși cîteva momente de recreație numai între bărbați și dacă nu găsiți prilejul să vă strecurați în chip civilizată, recurgeți la următorul joc de societate: formați un cerc, așa cum vă găsiți, femei și bărbați laolaltă. Unul dintre bărbați pătrunde în mijlocul cercului și anunță cu glas tare: „Începăm jocul. Jocul e alcătuit din trei etape. În prima etapă fiecare jucător se înfățișează în fața mea cu biroul de populație în mînă și în același timp își va spune cu glas tare vîrstă!”

Celelalte două etape nu mai sînt necesare pentru că veți rămîne între bărbați, chiar înainte de a începe prima etapă...

Reguli de conduită

Doriți să faceți o bună impresie? Respectați în timpul revelionului următoarele reguli elementare:

Dacă sarmalele care vi se servesc sînt strivite și fără formă, să nu întrebați gazda: „dragă mea, cum ai preparat tahnă asta?”

Dacă din economie excesivă vi se servesc mere viermănoase, să nu întrebați gazda: „spune-mi, dragă, cum ai preparat meriele astea umplute cu carne?”

Dacă un bărbat căsătorit încearcă să vă curteze intrînd în discuție cu obișnuitul „vă cunosc și nu știu de unde”, să nu-i răspundeți: „de la școala primară; am fost colegă cu fiica dumneavoastră!”...

Răvase

Și acum, Revelion-magazin se încheie cu tradiționalele și inevitabilele răvase de plăcintă:

Lui Petru Dumitriu, coautor al piesei „La ora 6”

Întrebat un spectator:

- Ce spui despre autor?

Și-mi răspunde pisicher:

- Foarte bun... romancier!

Spectacolului „Călătorie pe note”

A fost o călătorie
Ce să spun, minunată!
Parcă-și călătorit
În vagonul de dormit...

Unor cîntăreți de la concertele de muzică ușoară

Un amic stă în fotel
C-o bătrînă lingă el,
Și îl tot aud că-nghină:
- Tare-i bine de bătrînă!
- De ce-i bine, nea cutare?
- Că e surdă din naștere!...

Unui bătaios „critic literar” care îmi paște activitatea pas cu pas

De ce nu judeci realist
Și mă lovești în mod barbar?
De n-aș mai fi eu umorist
Ai fi tu critic literar?

Unei tînere „scritoare” care încearcă să se alirme în literatură.

Mi-aș face singur o dojană
Dacă n-aș spune-o, să se știe:
E lucru evident: ai pană.
Și chiar o porți... la pălărie!

Unul dramaturg cu piese „gtele”

În piesa ta, iubitul meu,
Ți-o spun în mod foarte cinstit
Eroul pozitiv sînt eu
(C-am stat s-o văd pîn' la sfîrșit)!

Cu aceasta Revelion-magazinul nostru a luat sfîrșit.

I. A.

VAGOANELE VRĂJITE

(Basm ceferist)

nr. 13.898.047, încărcat cu 4480 kilograme de witespirt pentru stația Iași.

Dar din stația București-Triaș, din vina scriitorilor de vagoane Mihăilescu Stan și Vică Stan, vagonul a plecat mai departe gol, cu destinația... o gară spre Ploiești. Acolo, introdus ca gol la Rafinăria nr. 1, a fost încărcat cu același produs, cu diferența până la 15.000 kilograme, și trimis în stația... Cluj.

De-atunci, la căile ferate, nu se mai cîntă „Azi aici, mâine-n Focșani”. Se cîntă: „Azi la Chitila, mâine la București-Triaș, poimîine la Cluj, - și la Iași nicidecum”.

Insușirile rafinării din Cimpinița

Din Orașul Stalin s-a expedit cu scrisoarea de trăsură nr. 8/10.016, vagonul-cazan nr. 893.813, încărcat cu 10.320 kilograme de ulei mineral, pentru stația București Grivița.

Vagonul a nimerit însă la depoul Timiș-Mărfuri, unde s-a descărcat din el cantitatea de 3.300 kilograme, apoi vagonul cu restul de 7.020 kilograme de ulei mineral a fost expedit de stația Timiș-Triaș, ca... gol, la stația... Cimpinița. Acolo, Rafinăria nr. 4 a descărcat conținutul, însușindu-și-l.

De-atunci se spune despre personalul acestei rafinării că e plin de... însușiri.

Mai rar așa basm!

Și... încălecai pe cele trei vagoane de mai sus, și vă povestii basmul lor, - dar... să nu-l povestiți și dumneavoastră mai departe. Că ajung „bieteți vinovați!”... de basm.

Au fost odată ca niciodată trei vagoane de cale ferată, că de n-ar fi fost n-ar fi nimerit în... alte stații decât cele de destinație, sau n-ar fi călătorit ca pline (cînd erau goale) sau ca goale (cînd erau pline) și-așa mai departe.

Un vagon plin cu... bune intenții

Vagonul nr. 3.443.640, plecat cu scrisoarea de trăsură nr. 738 din stația Podu-Iloaiei, ca plin cu sfeclă, pentru fabrica de zahăr din Roman, cînd a ajuns acolo s-a constatat că era... gol.

Aflînd ulterior că au expedit un vagon gol, drept plin cu sfeclă, funcționarul care au greșit au... sfeclit-o.

Folclor ceferist

Din halta Chitila s-a expedit cu scrisoarea de trăsură nr. 344/172 vagonul-cazan

- De unde vii bărbate la ora asta?
- De la \$\$\$...ședință !!!

Desen de M. GION

CONST. OTTESCU

-
- Alo?
-?
- Da, eu sînt, spune...
-?
- Nu, nu mă deranjezi.
Deși în astă seară sînt înolțat.
-
- Nu crezi?
Sînt înolțat, de altfel e și normal să fiu
De rebelion probabil.
-
- Nu, nu-l cunoști...
-
- Tîrziu.
Sau mai curînd: deoreme, să prînd trambaiul.
-
- Stai,
Nu-nchide telefonul!... vorbeam despre trambai.
Nu-nchide telefonul!
-!
- De ce ești supărată!
-
- Mi s-a părut o clipă că ai vocea-nlăcrimată
„O voce-nlăcrimată”! Nu știu nici să vorbesc...
Mi-a fost mai greu o vreme.
-
- Nu, nu te mai tubesc!
-!
- Nu-nchide telefonul... și totuși cite-odată
Un fir de amintire subțire și curată
În sufletul meu lasă în treacăt cite-o scamă...
Te-ai prefăcut deunăzi că nu mă bagi în seamă
Cînd, ca din întimplare, ne-am întîlnit. Purtai
O rochie pe care n-o știu... E nouă?...
Stai,
Nu-nchide telefonul!... Sînt poate amănunte,
Ușoare, secundare, ciudate, și mărunte
Ce-ți mai rămîn în minte așa în stare brută:

Pe pînza lor uitarea nu lasă nici o cută.

-
- Ce spui? Că fac de-o vreme metafore textile?
...Rămîn așa în mine imagini inutile:
În minte într-o seară: fl-era (ca astăzi, știu)
Să nu te certe-acasă că larăși oii tîrziu
Ne-am întîlnit în poartă cu tatăl tău... Ce scenă!
Mă-ncearcă astăzi încă un sentiment de jenă,
Ce-i mai absurd că faptul cu-atit e mai cumplit
Cu cit mi-aduc aminte că-n treacăt ne-a zîmbit...
De fapt e totul gata... știu nu te mai tubesc...
Nu-nchide telefonul!... Vreau totuși să-ți vorbesc!
Mai știu fotografia de cînd ne-am cununat:
Noi doi plus unchiu Gică, pe scări, în hol, la Stat?
Și prima noastră ceartă... ce de copilării!
Ce s-a 'ntîmplat atunci? Eu nu mai știu!... Tu știu?
De fapt așa se-ntîmplă cu mine cel puțin
Din tot, tot ce oreodată mi s-a-ntîmplat, rețin
Doar părțile frumoase... doar ele se păstrează
Și timpul care trece le înfrumusează
Pe căile pietii, să știu, să nu te miri
Doar părțile frumoase presară amintiri:
Îți minte, pe-o tartină, nu știu cum s-a-ntîmplat
Pe 'nt în loc de sare mi-al pus bicarbonat.
-?
- Ce spui?... Nu-i nici o grabă, nu, nu, nu mă grăbesc...
M-am întrebat într-una „o” sau „n-o” mai tubesc?...
-?
- Și atît!... Da' rebelionul pe unde-l faci... Nici tu?
Nici eu... Adică asta, vreau să spun că nu
Sînt înolțat de nimeni, potam să zic: am fost,
Am refuzat!
-
- Cum asta? N-avea cred nici un rost
Să merg așa eu singur... dar știu ce? hai mai bine
Să mergem împreună oriunde... tu cu mine...
-
- Da, eu sînt gata tute... da, da, da, mă grăbesc
Nu-nchide telefonul... Vin tute... Te tubesc...

Reporter fără voie

de FLORIAN GRECEA

În cabina oficiului telefonic al unui orașel de provincie. Un tinăr foarte agitat:

- Alo, redacția Redacția ziarului regional? Vă salut, tovarășe redactor. Aici Severinenii. Mircea Mladin, corespondentul voluntar din Severineni...

- Ei, ce se aude cu materialul, tovarășe Mladin?

- Tocmai d-asta v-am sunat. Să vă spun că nu vi-l pot trimite...

- De ce?

- Mi-ați scris să iau un interviu directorului de la „Victoria”. Să-mi vorbească despre realizările lor în cursul lui 55...

- Da, și?

- Și n-am făcut nimic. Am fost la fabrică și nu l-am găsit pe director. Era plecat la o ședință la comitetul raional de partid.

- Și ce-al făcut?

- Am pierdut vremea prin fabrică, așteptându-l. Fără să vreau am văzut la strungărie, strungurile cele noi care tocmai au venit din Uniune.

- Cite?

- Cinci bucăți. Nou-nouțe. Le montau pe postamente. Apoi de acolo am ieșit în curte și hai, hai, nici eu nu știu cum de am ajuns la terenul de sport. Au stadion nou. Anu' ăsta l-au construit...

- Frumos? Mare?

- Grozavi are gazon, tribune de beton, instalații, dar nu-i prea mare. Vreo 10000 de locuri. În primăvară zic că-i dau drumul... Acum înălțau acolo, într-o parte, un gard, să-l separe de căminul de copii...

- Uzina are și cămin de copii?

- L-au inaugurat astă-vară. Am trecut azi prin fața lui. Se jucau copii prin curte...

- Cum arată?

- Cine? Copiii?

- Nu, frate, căminul!

- A, e frumușel. O clădire nu prea înaltă, nouă, cu ferestre mari. Acu' ce fac, tovarășe redactor, cu directorul? Dacă nu-l găsește?

- Du-te mâine din nou la fabrică! Poate dai de el...

După trei zile.

- Alo, redacția? Aici corespondentul voluntar Mladin de la Severineni. Nu știu ce să mă fac că tot nu vă pot trimite materialul...

- Iar nu l-ați găsit pe director?

- Nu! Tocmai când am ajuns la ușa lui, mă oprește secretara. A plecat - zice - acum cinci minute la noile blocuri mun-

ciorești ale fabricii. Cu o comisie a plecat.

- Și?

- Și credeți că m-am lăsat? Nu! M-am dus după el să-l caut. Cu ocazia asta am văzut și noile blocuri...

- Cum arată?

- Sint mari și frumoase. Dar credeți că am avut timp să le admir, când eu fierbeam să dau de director, să-mi vorbească despre realizări? Și tot nu l-am găsit. Parcă a intrat în pământ, nu altceva!... Acu', spuneți și dumneavoastră ce pot să mai fac? Am pierdut și ziua de ieri degeaba. Nu știu, zău, cum aș putea să-l iau un interviu directorului ăstuia! E de negăsit!

- Mai încercați și mâine. Eu cred că tot ai să dai de el. Acum o fi și el ocupat cu încheierea anului. Un „gazetar” așa inimos ca d-ata nu trebuie să se descurajeze, tovarășe Mircea! Caută totuși de da' ochi cu directorul...

- Păi, asta și vreau... Că, altfel, de unde să aflu realizările fabricii?... De la conducere! Și dacă conducerea nu e de găsit, ce să fac?

După cinci zile.

- Alo, redacția? Cu tovarășul redactor...

- Știu. Tovarășul Mircea Mladin de la Severineni. Iar n-ați făcut nimic?

- Nimic, tovarășe redactor. Când să intru la director m-a oprit secretara. „Iar n-ai noroc, zice ea. E plecat în fabrică la un miting fulger”... Am ieșit numai decît în curte, Auzeam urale dinspre hala turnătoriei. M-am dus și eu într-acolo. Sute de muncitori umpleau hala. L-am văzut și pe director. Sus, la o tribună improvizată. Ce păcat că l-am văzut numai. Iar n-am putut vorbi cu el. Era acolo un entuziasm de nedescris. Fabrica îndepli-

nise planul cincinal înainte de angajamentele luate, așa că vă închipuiți. Când s-a terminat mitingul, muncitorii au plecat acasă. Terminaseră lucrul. Am alergat la cabinetul directorului. Ghinion. Plecase și el...

După o săptămână.

În cabina telefonică.

- Alo, redacția Redacția? Tovarășe redactor, tot eu sint. Mladin din Severineni.

- Gata?

- Da' de unde! Sint desperat. Tot nu l-am găsit pe director! Și n-am scris materialul. Dacă n-am avut de unde să culeg informații...

- Nu mai e nevoie!

- Cuuun?

- Nu mai e nevoie nici de director și nici de materialul dumitale!

- Vă rog, tovarășe redactor... Știu, v-am supărat... Dar nu-s eu de vină. Credeți-mă. Ați văzut și dumneavoastră! Culegerea datelor... Greutăți!

- Am văzut, cum să nu...

- Ce?

- Că ai cules și ne-ai transmis date suficiente pentru reportaj...

- Eu?

- Da, dumneata. Așa că o să apară reportajul...

- De unde asta? Eu nu v-am scris încă nimic. E o greșeală... Nici n-am apucat să dau ochii cu directorul... De ce rîdeți?

- Nu rîd. Revăd materialul cu datele furnizate de dumneata... Interesante... Să citești materialul mâine în ziar...

- Și cu directorul cum rămîne?

- E un om de ispravă. Dacă-i vezi totuși înainte de plecare, transmite-i felicitările... Noroc!

DE LA REVELION

- M-am îmbătat. Iar văd dublu!
- De loc. Sint gemeni.
- Toți patru?...

Desen de V. VASILIU

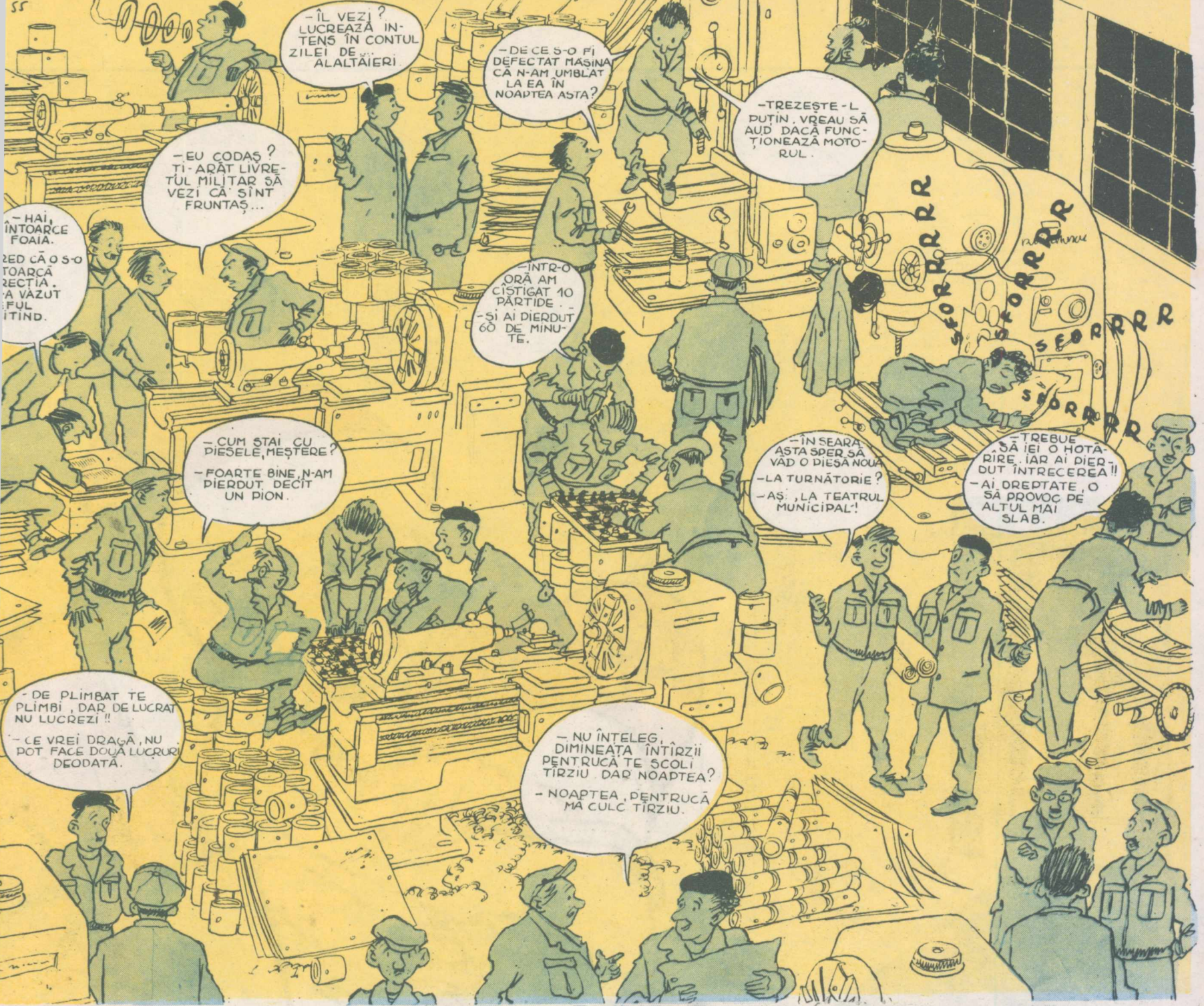
SADI RUDEANU

De Anul Nou

Cînd vine Anul Nou, mă bucur. Mă bucur pentru bucuria copiilor care se învesesc în jurul pomului de iarnă, mă bucur pentru bucuria soției, care întinerește cu un an, mă bucur în sfîrșit la un loc cu toată lumea pentru că e sărbătoare și prilej de urări. La mulți ani!

Și orașul se bucură. Parcă știe Bucureștiul că e sărbătoare! Pe străzi, furnicar de lume, în magazine abundență de mărfuri și clienți; la încălzăminte, vinzătorii sint nevoiți să aibă orice număr, la „Alimentara” nimic nu se termină cum se întimplă uneori în cursul anului cînd auzi „acum s-a terminat” (la teighea) și de fapt abia a început (sub teighea), condicile de reclamații sint în repaus, în sfîrșit e o mare bucurie.

De asemeni de Anul Nou am ocazia să văd o mulțime de lucruri noi. Niciodată nu-ți dai seama mai bine ca în preajma noului an, cîți hornari sint în București. Îmi spunea de curînd un amic superstițios că de multe ori, diminețile cînd pleacă la birou și are în perspectivă o zi grea, se roagă în gînd să-i iasă înainte un coșar. Și nu-i iese. Nici unul nu-i pe stradă. Toți sint pe case. Și, se plîngea amicul meu, că în preajma Anului Nou, e inversa. Nici unul pe case, ci toți pe stradă. Foarte bine, am zîmbit eu, atunci poți să-ți aranjezi pe toți, pe rînd: ăsta-i pe Ianuarie, ăsta pe februarie, al treilea pentru martie și așa pe fiecare. Și să n-ai teamă, îți ies în față atîția coșari că îți poți planifica norocul pe doi ani. Și fiecare din ei te întimplă cu trei fire rupte din perie în mîna, și-ți spune sigur de el: Noroc! Noroc! Probabil că acești coșari cu noroc nu fac parte din cooperativa coșarilor, care nu

Ca să se recunoască mai ușor, i-am adunat la un loc pe cei ce înțeleg în acest fel, uneori, schimbul de noapte.

Desen de A. PAVEN

are trecute în statutele ei și această obligație pentru cooperatori.

Țin minte, că acum un an, chiar în preajma Anului Nou mi s-a înfundat coșul. Am ieșit în stradă și i-am spus primului coșar care mi-a urât „noroc”. „Tovarășe, zic, o să am noroc, dacă vii să-mi cureți coșul! Că altfel stau în frig de Anul Nou!” Coșarul m-a privit indignat: „Fii serios, tovarășe! Să-mi las... treaba, ca să-ți curăți dumitale coșul?” „Hai, frate, zic, că și pe strada mea trece lume!” „Trece pe stradă, face el, dar nu trece pe casă!”

De atunci nu mai am încredere în coșarii de pe stradă. Când îi văd pe casă cu perta în mână știu că-s coșari. Când îi văd pe stradă cu trei fire în mână, alergând după trecători, am impresia că văd funingine care trebuie curățată.

Și mai sînt obiceiuri care n-au nici o legătură cu datina, ci sînt puse în practică de cei care caută prilej rușinos de a storce cîșiva lei trecătorilor. În zilele ce premerg Anului Nou, apare în colțul străzii mele un om cu un miel alb în brațe. Și mă acostează de patru ori pe zi, dimineața cînd plec, la prînz cînd mă întorc, după-amiază și seara. Și se ține de mine scări și nu mă lasă pînă nu-i achit costul norocului cel am de a vedea un miel alb. Anul trecut, după Anul Nou, am făcut o socoteală și am văzut că norocul cu mielul alb m-a costat bune parale. Anul ăsta însă am făcut altceva. Cum mi-a ieșit omul în colț cu mielul alb în brațe, l-am luat din scurt: „Cît vrei pe el?” „Atît.” Și i-am cumpărat mielul. A doua zi însă, am constatat disperat că a venit cu altul. Au ăștia pesemne turmele lor de miel specializați în Anul Nou. Enervat, l-am cumpărat și pe ăsta. Seara, stătea în colț cu al treilea. Iar peste drum, feciorul meu de șase anișori, Petrică, cu un miel în brațe, îi făcea concurență. Întîi m-am supărat, dar mi-am revenit pe loc, și am tăcut. Omul cu mielul alb, văzînd că nu mai are singur concesivul colțului, și-a căutat alt vad. Atunci, l-am luat

și pe bălat în casă. Dacă nu era el cu ideea, aveam azi o stîină în bloc.

Portarul blocului unde locuiesc nu este niciodată de găsit în cursul anului, cînd ai nevoie de el. Are alte treburi. Dar în ziua Anului Nou, îmi bate în ușă la șase dimineața și cînd îl deschid bulmac de somn, mă plesnește în obraz cu un pumn de boabe de orez, pe care tot el pe urmă le adună de pe jos, boabă cu boabă, ținînd seama că e materia primă de care are nevoie și pentru ceilalți locatari. Într-un an, o boabă din asta mi-a intrat în ochi și mi s-a făcut un urciur cum se spune. Era un urciur cu orez. Am umblat cu ochiul bandajat o lună de zile pînă mi-a trecut norocul. De atunci, înainte de Anul Nou, am grijă să trec pe la portar: „Frate, dacă vrei să vii mîine dimineață să-mi urezi, te rog un lucru: nu arunca cu orez! Dă cu griș, că e mai sigur!” „Dar nu-i așa obiceiul,” face el! (N-are grijă). „Uite ce, zic eu, îți achit anticipat nota de plată pentru urare, și mîine lasă-mă să dorm!”

Pe urmă, este factorul poștal. Anul trecut mi-a adus o scrisoare. O păstrase trei zile, ca să aibă drum la mine de Anul Nou. Mi-a spus: „La mulți ani și noroc cu toată familia,” iar în scrisoare frate-miu mă anunța că i-a luat foc casa...

Dar, odată cu anii noi, rămîn mereu mai în urmă și aceste năravuri vechi. Este permanent valabilă numai urarea pe care o faci din inimă, de la om la om, cu dragoste și cu prietenie. La mulți ani!

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
 Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
 Secretariatul de redacție 4.28.15.
 Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23

-In fine, de lucrul...

Desen de
EUGEN TARU